

1558

Quan vindràs/Quan vinguis (ALDC, IX, 2184. *Quan vindràs*, ja no hi seré)

La pròtesi de les oracions temporals que contenen l'adverbi *quan* (o *con*; veg. *PALDC*, VIII, mapa 1130) es construïen en cat. ant. amb futur com fa el fr. (“con les dones seglars *venran* veure nosaltres”, *Batlle et al.*, 2016: 594), però ja *Fabra* (1912: § 107) observava que “se va generalizando el empleo del subjuntivo presente [...]: *Quan vinguis*, t'ho contaré tot”, tot matisant que “la substitució del futuro de indicativo por el presente de subjuntivo tiene el inconveniente de dar lugar á frases equívocas cuando el verbo está en primera ó segunda persona del plural; así, *Els que treballen*, *serem recompensats* puede significar *Los que trabajemos*, *seremos recompensados* y *Los que trabajamos*, *seremos*

recompensados”. Les dues construccions (*quan vindràs/ quan vinguis*) són considerades vàlides per la *GIEC* (2016: § 24.4.7).

Tant l'una com l'altra alternen geogràficament, amb predomini de la del subjuntiu, i en algunes poblacions conviuen les dues (15, 22, 36, 41, 63, 70, 77, 81, 90, 93, 103, 147, 157).

En la forma de futur hem inclòs *vinràs*, *venràs*, *vindràs*, *vendràs*, *vengaràs*, *tornaràs*, i en la de present de subjuntiu *vinguis*, *vingues*, *vingos*, *venguis*, *vengues*, *tornis*, *tornes*, *arribis*. A notar la var. mall. *en venir* 73, 80 (i val.), així com les alg. *quantⁱ véns* 85 i *ja que véns* 85.

